

I

Snowdonia

Nu

Pas toen Hannah Wilde kort na middernacht de boerderij bereikte, ontdekte ze hoeveel bloed haar man had verloren.

Tijdens de rit naar Llyn Gwyr hadden ze weinig tegen elkaar gezegd. Hannah concentreerde zich op de weg, want haar zicht werd belemmerd door de regen en haar tranen. Naast haar zat Nate als een gekromde schaduw onderuitgezakt op de bijrijdersstoel van de Discovery. Toen de afstand tot wat ze hadden achtergelaten groter werd, probeerde ze hem te bekijken, maar zolang ze nog onderweg waren kon ze onmogelijk inschatten hoe erg zijn verwondingen waren. Elke keer als ze voorstelde even te stoppen, schudde Nate zijn hoofd en spoorde hij haar aan om door te rijden.

Zorg dat we bij de boerderij komen, Hannah. Ik red het wel. Dat beloof ik.

Kort voor middernacht, na vier uur achter het stuur, zag ze dat de Engelse plaatsnamen die in het licht van de koplampen van de Discovery voorbijflitsten, plaatsmaakten voor hun Welshe verwanten: Cyfronydd, Llangadfan, Tal-y-llyn.

Geen enkel ander voertuig deelde de nacht met hen. En hoewel Hannah niet ver voor zich uit kon kijken, kon ze voelen dat het landschap om haar heen weidser en woester werd.

De weg bokte en kronkelde, trachtte hen van zich af te schudden. Een poosje joegen ze achter een snelstromend bergbeekje aan; het enige wat zijn aanwezigheid verried, waren de diamantsplinters van maanlicht op het wateroppervlak. Toen de weg een bocht maakte en verder omhoogliep, waren de weerspiegelingen in een oogwenk verdwenen, opgeslokt door de nacht.

Een kleine kilometer voor Llyn Gwyr, vlak onder de top van een heuvel, nam Hannah gas terug tot de vierwielangedreven wagen stapvoets reed en schakelde ze de koplampen uit. Ze liet de auto de laatste paar meter de helling op rollen, naar een plek waar een groepje essen groeide. Even keek ze naar de bewegende silhouetten van hun kale takken.

Hannah zette de motor af. Tot op dat moment had het gebrom de wind overstemd. Hier, op de top van de heuvel, floot hij om hen heen en liet hij de auto schommelen op zijn schokdempers.

Lieve help, wat dacht je nou? Geloofde je nou echt dat het hier veilig zou zijn?

Op de bijrijdersstoel kwam Nate in beweging; hij tilde zijn hoofd op. Met samengeknepen ogen tuurde hij door de voorruit. ‘Wat zie je?’

Vorbij de bomen liep het terrein steil af naar de oever van een amandelvormig meer. Hoewel de maan zich had gehuld in de regenwolken die vanuit het westen binnendreven, had het wateroppervlak een fluorescerende gloed. Een rivier, een zwart lint dat vanuit de bergen naar beneden kronkelde, stroomde op het meest westelijke punt het meer in.

De boerderij van Llyn Gwyr stond aan de overkant aan de oever van het meer. Een steil grindpad dat via een stenen brug over het meer heen liep, verbond het met de grote weg.

‘Van zo ver weg kan ik nauwelijks iets zien,’ antwoordde ze. ‘Tenminste, niet in het donker.’

‘Als het goed is, zit er een verrekijker in het vak van het portier. Controleer eerst de brug. Kijk of die veilig is.’

Hannah vond de verrekijker en zette hem aan haar ogen. Richtte hem op de rivier. Ze moest zich even oriënteren, maar toen had ze de brug gevonden. De verweerde stenen boog zag er nauwelijks robuust genoeg uit om het gewicht van hun Land Rover te kunnen dragen.

Op de brug zelf lag geen puin, voor zover ze kon zien. Er hield zich ook niets onder schuil. Niets wees op een mogelijke hinderlaag.

‘Die is veilig.’

‘Mooi. En nu het huis.’

Ze hoorde dat hij verschoof op zijn stoel en een kreet van pijn probeerde te verhullen. Meteen liet ze de verrekijker zakken. ‘Nate? Wat is er? Kan ik iets doen?’

‘Nee, niks, Han. Het gaat wel.’ Zijn stem was hees van uitputting. ‘Toe dan. Controleer het huis.’

Ze zette de verrekijker weer aan haar ogen en richtte hem deze keer op de boerderij. De witgekalkte stenen muren gloeiden in het licht van de in nevelen gehulde maan. Ze zag de contouren van een verzakt leistenen dak, dat ze van de foto’s herkende. ‘Waar moet ik op letten?’

‘Kijk eerst naar de ramen. Zijn die nog heel?’

Een stilte terwijl ze alle vier inspecteerde. ‘Ja. De ramen die ik kan zien in elk geval wel.’

‘Mooi. En de deur? Staat die open? Ziet hij eruit alsof hij is geforceerd?’

‘Moeilijk te zien, maar...’ Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Nee, volgens mij is er niets mee aan de hand.’

‘Mooi, Han. Super. Oké, luister. Ik denk niet dat er iemand is. Dat kan volgens mij niet eens. Maar toch moeten we voorzichtig zijn. We laten de koplampen uit tot we van de grote weg af zijn en we rijden langzaam. De toegangsweg begint een klein eindje verderop. Voor zover ik me kan herinneren is het terrein tot aan de brug behoorlijk ruw. Daarna wordt het vlakker. We zetten de auto achter het huis, zodat hij vanaf de weg niet te zien is.’ Hij zweeg even en siste tussen zijn tanden door toen hij ging verzitten. ‘Ben je zover?’

Hannah pufte de lucht uit haar wangen en knikte. ‘Neem jij de verrekijker maar.’

Ze stak de kijker naar hem uit. Voelde zijn hand langs de hare strijken. Zijn vingers waren nat en kleverig. Haar keel kneep samen. ‘Nate, bloed je nog?’

‘Doet er niet toe. Kom op. We zijn nu bijna veilig.’

Opeens moest ze het gewoon weten. Ondanks zijn geruststellende, bemoedigende woorden duizelde het haar nog van schrik door wat er die avond was gebeurd. Voordat ze verder gingen moest ze weten hoe de zaken er precies voor stonden. In een opwelling stak ze haar hand uit naar de knop van de interieurverlichting. Die drukte ze in.

Een deel van de hoop waaraan Hannah zich had vastgeklampt verdween toen ze zag hoe hij er echt aan toe was. Ze klemde haar tanden op elkaar om ze stil te houden, vastbesloten niet te laten merken hoe erg ze schrok van zijn verschijning.

Overal bloed.

Zijn wollen jas was ervan doorweekt. De stof van zijn overhemd blonk en droop ervan. Tussen zijn benen lag een plas. Het trok in de naden van de zitting. Het trok in zijn spijkerbroek.

Toen Hannah haar blik op zijn gezicht richtte, verrieden haar emoties haar en snikte ze. Hij was stervende. Daar twijfelde ze geen moment aan. Hij kon nauwelijks nog leven in zich hebben. Alle kleur was weggetrokken uit zijn lippen. Tussen de bloedvegen waren zijn wangen lijkleek. Ondanks de koelte in de Discovery parelde het zweet op zijn huid.

Nate probeerde te glimlachen, maar toen hij zijn tanden ontblootte, zag ze een lijk dat naar haar grijnsde. ‘Volgens mij wordt het bloeden al minder.’

Haar stem beefde; ze balanceerde op het randje van hysterie. ‘Je moet naar het ziekenhuis, Nate. Nu.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee. Dat kan niet. Het komt wel goed. Dat beloof ik je.’

‘Nate, we...’

‘Nee! Hannah, luister naar me.’ Nate zweeg even, en ze zag hem naar adem happen. ‘We mogen geen enkel risico nemen. Ik weet dat jij dat ook beseft. Wat er met mij gebeurt is niet relevant. We moeten Leah beschermen.’

De hysterie kropte zich op in Hannahs keel, tartte haar. Zodra ze Leahs naam hoorde, draaide ze zich om om naar hun dochter te kijken, die op de achterbank zat te slapen. De aanblik van haar gave gezichtje, zo kwetsbaar en sereen, maakte haar doodsbang, maar schonk haar tegelijkertijd nieuwe moed.

Hij had gelijk; ze hadden geen keus. Maar hoe kon ze Nate in de ogen kijken en zonder protest aanvaarden wat hij zei? Hoe kon ze medeplichtig zijn aan zo’n groot offer? Vanbinnen werd ze verscheurd. Er waren op de hele wereld maar twee mensen van wie ze zoveel hield. Het was ondenkbaar om de een boven de ander te stellen. Maar het alternatief was al even ondenkbaar.

Voorzichtig haalde Nate zijn hand onder zijn jas vandaan en keek naar zijn bebloede vingers. ‘Dit hoeft niet dodelijk te zijn, Han. Geloof me. Ik heb veel bloed verloren, dat weet ik. Ik beseft dat het er ernstig

uitziet, maar ik heb wel eerder zulke verwondingen gezien en ik kan het overleven, dat zweer ik. Maar dan moeten we wel snel naar binnen.'

Woest veegde Hannah de tranen uit haar ogen. Ze geloofde hem niet. Hij was een geestverschijning. Maar ze ontdekte dat ze de hysterie kon wegslikken en de sleutels in het contact kon omdraaien. 'Nog even volhouden dan. Nog een paar minuten en we zijn er. Zit je lekker?'

'Geintje zeker?'

Ze dwong zichzelf te lachen. Het klonk alsof ze stikte.

Voorzichtig haalde ze de handrem eraf en liet ze de Discovery in beweging komen. Ze rolden over de top van de heuvel en volgden aan de andere kant de weg naar beneden, door een bos dat naar hen reikte met armen van sparren en dennen. Links zag ze de afslag, en die nam ze.

Zodra ze van de grote weg af waren en werden omsloten door hoge coniferen, waagde ze het erop en deed het dimlicht aan. Het pad waar ze overheen reden was niet veel meer dan een rotsachtige helling. Ze moest nog langzamer dan stapvoets rijden om grote keien te ontwijken en Nate zo min mogelijk door elkaar te schudden. Desondanks kreunde hij om de paar meter, wanneer de banden weggleden op de stenen en dan opeens weer grip kregen. Bij elke kik die hij gaf, kromp ze ineen.

Maakt niet uit of het hopeloos lijkt, je blijft vechten tot je niets meer overhebt.

Dat was de favoriete uitspraak van haar vader. Dit gevoel van machteloosheid, deze angst, daar had niemand iets aan. Ze dwong zichzelf na te denken over wat ze wist over bloedverlies. Wilde Nate ook maar enige kans maken om dit te overleven, dan moest ze voorkomen dat hij in shocktoestand raakte. Zijn moeizame ademhaling en het zweet waren symptomen van ernstig bloedtekort.

Ze moest het bloeden stelpen. Ze moest hem warm houden. En ze moest hem vocht toedienen.

Ze reden een houten bordje voorbij, zwarte letters op een half vergaan, witgeschilderd plankje. LLYN GWYR. Een van de schuilplaatsen die haar vader had ingericht.

Onder aan de helling werd het wegdek beter. Ze volgde de bochten, liet de Discovery over de brug heen rollen en stuurde hem in de richting van de boerderij. De koplampen gleden over de voorkant van het gebouw

en verlichtten alles behalve de ramen van Llyn Gwyr. Die zwarte oog-
gaten bleven ondoorgrondelijk.

De oprit liep om het huis heen. Ze passeerden stenen stallen en een
lege koeienschuur. Het grind knerpte onder de banden van de Discovery
toen ze achter het huis parkeerde.

Hannah zette de motor af en schakelde de verlichting uit. Ze haalde
de sleutels uit het contact. 'Ik ga de deur van het slot doen. Zo meteen
kom ik terug om je naar binnen te helpen.'

'Neem de zaklantaarn mee.'

Ze knikte en pakte de krachtige 4D-cell Maglite die achter haar stoel
lag. Ze boog naar voren om hem te kussen. Zijn lippen waren klam en
koud.

'Niet weglopen,' zei ze.

'Ik heb mijn bergschoenen toch niet bij me.'

Mooi dat hij nog grapjes kon maken. Maar zijn stem was nog nau-
welijks hoorbaar.

Aarzelend legde Hannah haar hand op de klink van het portier. Nu
ze er waren, wilde ze eigenlijk de Discovery niet verlaten; de afgelopen
vijf uur was die hun veilige haven geweest. Alsof hij haar nog meer wilde
ontmoedigen, trok de wind nog eens extra aan.

Elke minuut was nu belangrijk. Ze mocht niet meer treuzelen. Han-
nah opende het portier en sprong uit de auto, de oprit op.

Meteen sloeg de wind zo hard tegen haar aan dat ze wankelde. Als
een boze geest duwde en trok hij aan haar, blies haar haren in haar ge-
zicht en perste verse tranen uit haar ogen. Ze sloeg het autoportier dicht,
boog haar hoofd, ritste haar fleecjack dicht en liep bij de Discovery
vandaan.

Hoewel haar ogen nog niet helemaal aan het donker gewend waren,
kon ze de contouren van de boerderij tegen de hemel onderscheiden:
het intensere zwart van de ramen, de achterdeur, de serre. Een vage in-
druk van bijgebouwen links van haar.

Snel overbrugde Hannah de afstand tussen de auto en het huis, zich
afvragend wat ze daar zou aantreffen. Ze wist dat het gebouw jarenlang
had leeggestaan. Haar vader betaalde iemand om er af en toe een kijkje
te nemen, maar ze had geen idee hoe vaak. Het viel haar op dat een van
de ramen op de begane grond – mogelijk van de woonkamer – kapot

was. Niet goed. Maar er was geen tijd meer voor omzichtigheid. Ze moest Nate naar binnen zien te krijgen.

Bij de achterdeur tuurde ze door het keukenraam. Binnen niets dan duisternis. Ze viste de sleutel uit haar zak en stak die net in het slot, toen ze achter zich iets hoorde bewegen.

Met haar rechterhand op de deurknop en in haar linkerhand de sleutelhanger verstijfde ze. Het geluid verdween net zo abrupt als het was gekomen. Toen hoorde ze het opnieuw: het geratel van los grind achter haar op de oprit.

Weer verdween het, overstemd door de wind en de regen.

Ze had de Maglite onder haar linkerarm geklemd. Iets anders had ze niet om zichzelf mee te verdedigen, maar de zaklantaarn was heel stevig: massief aluminium. Het geluid achter haar kon niet door Nate zijn gemaakt. Dan zou ze wel hebben gehoord dat hij het autoportier opendeed.

Hannah nam de zaklantaarn over in haar rechterhand en pakte hem als een knuppel vlak achter de kop beet. Haar wijsvinger hield ze boven de aan-uitknop. In haar oren hoorde ze het gonzen van het bloed in haar aderen.

Ze zijn van jou afhankelijk. Nate en Leah. Jij bent alles wat ze hebben.
Langzaam, heel langzaam draaide ze zich om.

Achter de met grind bedekte oprit lag een verwaarloosde moestuin. Aan het eind van die moestuin, achter een houten hek, lagen de weilanden die bij de boerderij hoorden. Ze zag de met maanlicht bestoven toppen van de planten doorbuigen in de wind. In de verte: de silhouetten van bergtoppen.

Tussen haar en de tuin, slechts een paar meter verderop op de oprit, doemde iets op. Ze kon het niet goed onderscheiden in het donker, maar het was groot. Groter dan zij.

Hannah hoorde een diep gebrom. Gesnuif.

Wat het ook was, het bevond zich dichterbij haar dan de auto. Gespannen deed ze de zaklantaarn aan.

In de felle straal van de Maglite, badend in het licht, stond de grootste hertenbok die Hannah ooit had gezien. Zijn vacht was roodbruin, donkerder bij de keel. Een indrukwekkend vertakt gewei sierde zijn kop. Twee vochtige ogen staarden haar aan. Ze kon haar blik niet losrukken.

Hij was duidelijk geschrokken van de zaklantaarn. Ze zag de spiertjes in zijn flank trillen van spanning. Maar om de een of andere reden sloeg hij niet op de vlucht. De hertenbok deed een pas opzij, over het grind dat knerpte onder zijn hoeven, en stak zijn neus omhoog om de lucht op te snuiven. Een paar tellen lang bleef hij roerloos staan. Toen hield hij zijn kop scheef.

Hannah betrapte zichzelf erop dat ze haar adem inhield. Het dier was sterk genoeg – en zijn gewei was scherp genoeg – om haar te doorboren als hij dat wilde.

Weer zag ze dat hij zijn spieren spande; zelf verstrakte ze ook. Nu bewoog hij zijn kop naar rechts en nam haar met één glanzend oog schattend op.

Zo abrupt dat ze het bijna uitschreeuwde van schrik draaide de hertenbok zich in een regen van opspattend grind om, en met drie sprongen was hij verdwenen.

Hannah staarde in het donker, aan de grond genageld door wat ze zojuist had gezien. Het was een edelhert. Maar ze had er nog nooit van gehoord dat die in Snowdonia voorkwamen.

Ze zette het van zich af, omdat ze zich op Nate moest concentreren, en draaide zich weer om naar de boerderij. Ze opende de deur en liep de keuken binnen. Een snelle beweging met de zaklantaarn onthulde een groot vertrek met een ongelijke, natuurstenen tegelvloer. Een open haard met een zitje. Een bank en twee stoelen. Keukenkastjes met glazen deurtjes boven een stoffig aanrecht. Twee antieke Welshe servieskasten, de ene vol met servies, de andere boordevol paperbacks, molens van vishengels, kaarsen, zakjes met zaad, lucifers, een EHBO-koffer. Een ronde tafel bij het raam. Een deuropening die naar een onverlichte gang leidde.

Toen Hannah een lichtschalkelaar op de dichtstbijzijnde muur zag, zette ze die om. Niets. Ze herinnerde zich dat Nate haar had verteld dat de boerderij te afgelegen was om op het stroomnet te kunnen worden aangesloten. In een van de bijgebouwen zou wel een aggregaat staan. Dat – en de elektrische verlichting – zou nog even moeten wachten.

Ze pakte een doos lucifers, liet zich voor de open haard op haar knieën zakken en legde de Maglite naast zich op de grond. Iemand had op het rooster houtblokken en aanmaakhout opgestapeld. Binnen een minuut

had ze een vuurtje gestookt. Ze haalde twee kaarsen uit de servieskast en stak ze aan. De ene zette ze op de tafel, de andere op het aanrecht. Straks zou ze er nog meer aansteken. Nu moest ze eerst haar man naar binnen brengen.

Buiten was de wind nog krachtiger geworden. De ijskoude lucht die vanuit de bergen werd meegevoerd maakte het guur. Met haar hoofd gebogen haastte Hannah zich naar de bijrijderskant van de Discovery. Ze rukte het portier open.

Nate hing bewusteloos op zijn stoel, zo wit als een doek.

‘Hé!’ Met een klap in zijn gezicht wist ze hem bij kennis te brengen. Hij schoot recht overeind, en ze kon zien dat hij zijn blik scherp probeerde te stellen, maar zijn ogen rolden weg in hun kassen. ‘Ik heb je, Nate, oké? Zeg maar niets. Het is maar een klein stukje lopen. Ik heb het vuur aangestoken. Maar je moet me nu wel een beetje helpen. Ik ben bang dat het even pijn gaat doen.’

Hannah zette zich schrap toen hij er op de een of andere manier in slaagde naar voren te leunen en zich uit de auto in haar armen te laten vallen. Het kostte haar al haar kracht om te voorkomen dat hij op de grond terecht zou komen, en al haar mentale veerkracht om zijn kreet te negeren. ‘Goed zo. Goed zo, Nate. Het ergste is achter de rug. Nog een paar stappen maar.’ Hannah keek achterom naar haar slapende dochter.

Negen jaar pas. Waarom overkomt dit ons?

‘Leah, liefje, ik kom je zo halen.’ Hannah schopte het portier aan de passagierskant dicht, zodat het meisje beschermd zou zijn tegen de storm.

Naast elkaar, met Nates arm om haar schouders, slaagden ze erin naar de keuken te hobbelen, die al aardig werd opgewarmd door het haardvuur.

‘Bank,’ zei hij moeizaam.

‘Daar gaan we ook naartoe.’ Voorzichtig liet ze hem erop zakken. Duwde een kussentje onder zijn hoofd. Legde zijn benen omhoog. ‘Ik moet even onder je overhemd kijken.’

Nate liet zijn handen, die hij tegen zijn zij had gedrukt, zakken. Hannah sloeg zijn jas open en scheurde zijn overhemd kapot, zodat de knoopjes alle kanten op vlogen. Zijn torso glom van het bloed.

Meteen zag Hannah twee steekwonden, allebei ongeveer twee centimeter lang. De ene bevond zich vlak boven zijn onderste rib. Ze kon niet zien of zijn long was doorboord, kon zich van haar biologielessen niet herinneren hoe laag de long kwam ten opzichte van de ribbenkast. De tweede wond zat daaronder, in zijn buik.

Hannah pakte de EHBO-koffer – een koffertje van groen plastic – uit de servieskast. Ze drukte het palletje in, gooide het deksel open en zocht naar wat ze nodig had. Ze vond doekjes en maakte snel zijn wonden schoon. Binnen een paar tellen sijpelde het bloed er alweer uit. In elk geval stroomde het niet zo hard. Aan de andere kant: hij had al ontzettend veel verloren. Ze vond een zakje zwaluwstaartjes en deed haar best om zijn wonden zo goed mogelijk te sluiten. Ze legde gaaskompressen op de zwaluwstaartjes en bond ze met windsels strak tegen zijn lichaam door de rollen telkens achter zijn rug langs te halen.

Het zou hem niet redden, wist ze. Dat was nu alleen nog mogelijk met professionele medische zorg.

Met een deken van een van de leunstoelen dekte ze hem toe. ‘Nate, wakker blijven, oké? We moeten zorgen dat je wat vocht binnenkrijgt.’

Hij knikte en fluisterde: ‘Ik hou van je.’

Hij nam afscheid.

Hannah wendde zich van hem af en veegde haar ogen droog, niet in staat antwoord te geven. Bij de gootsteen vond ze een glas, dat ze vulde met water. In een van de kasten stond een pak suiker en ze schudde er wat van in het glas, waarna ze er met een lepeltje in roerde. ‘Opdrinken.’ Ze hield het glas tegen zijn lippen en ondersteunde zijn hoofd terwijl hij het leegslurpte.

Hij dronk nog twee glazen voor hij aangaf dat hij genoeg had. Toen ademde hij oppervlakkig in. ‘Han... in de gang. Kast.’ Zijn stem was zo zacht dat ze hem nauwelijks kon verstaan. ‘Spullen... voor het meer.’

‘Wat voor spullen, Nate? Wat bedoel je?’

‘Duikfles.’

Hannah fronste haar wenkbrauwen, maar toen drong tot haar door wat hij bedoelde. Ze liep de donkere gang in. Met behulp van de Maglite vond ze de kast onder de trap. Daarin stond, tussen de jassen, overalls en petten, een duikfles met een ademautomaat. Ze richtte de lichtstraal op de gebutste witte cilinder. Op de zijkant in dikke zwarte drukletters:

VERRIJKTE LUCHT NITROX. Met de hand geschreven op een omkrullende sticker erboven: MOD 28m. 36% O₂. Ze tikte met haar knokkels tegen de tank en hield hem een beetje scheef. Vol.

De verrijkte lucht zou hem helpen met ademen en ervoor zorgen dat hij meer zuurstof binnenkreeg. Heel misschien zouden ze daarmee wat tijd winnen. Opgemonterd door haar ontdekking sleepte ze de tank de keuken in, bevestigde de ademautomaat en drukte die in Nates mond. 'Nou, erg flatterend is het niet, geloof me. Gewoon blijven ademen. Heel rustig.'

Hij was te zwak om te antwoorden, maar hij hield oogcontact met haar. Hannah had het gevoel dat ze met die ene blik duizend dingen uitwisselden. Ze pakte zijn hand vast. Gaf er een kneepje in.

In het vertrek waren het knappen van de houtblokken in de open haard en het mechanische zuiggeluid van de ademautomaat de enige geluiden. Buiten dreef de wind handenvol regendruppels tegen de ruiten.

Hannah stond op, ademde diep in en wilde net naar buiten gaan, naar Leah, toen er iets zwaars tegen de voordeur van de boerderij sloeg.